

La part més fosca del camí

Joan Margarit

He baixat al jardí de matinada
i, com puntes de llança, les estrelles marcaven
el setge llunyà, exacte, de l'oblit.
Quan he sortit al fred dels arbres,
una guineu, en veure'm, s'ha aturat
damunt la gespa ombrívola.
Tos dos immòbils,
per uns instants ens hem estat mirant
i després, sense pressa, se n'ha anat
cap a la part més fosca del camí.
He vist en els seus ulls el misteri dels meus
i penso que també alguna vegada
he entrat creuant la gespa una nit
en un altre jardí on he sorprès
amb la meva mirada uns altres ulls.
Alguna cosa es busca. Pel que en sé,
només la dignitat.
La de la vida mentre se'n va anant
cap a la part més fosca del camí.

MARGARIT, Joan (2010): *No era lluny ni difícil*. Barcelona: Ed. Proa.